

La poesia feta fang

ROSA CÚBICA

Pétreo la rosa,
y su perfil

frágil dibujo
del viento,

en el desierto
puro- sin objeto.

Pétreo la rosa,
y su perfil

Frágil dibuja
el viento,

En el espejo cúbico del verso.

Alfonso Alegre Heitzmann

“Rosa”. “frágil”. “Pétreo”. “Perfil”. “Cúbico”... Carme Collell (Vic, 1951) va reforçar el sentit últim de la seva sèrie de peces “Rosa Cúbica” amb la imatge poètica suggerida a través dels versos d’Alfonso Alegre Heitzmann. Al mateix temps, llegint els delicats versos del poeta un no pot evitar evocar la imatge, també poètica, de les ceràmiques de Carme Collell. Vaig tenir l’ocasió de visitar el seu taller i descobrir l’artista i la seva obra. Llavors, va ser del tot inevitable la necessitat imperiosa de tornar-hi.

D’entrada, el que més sobta de l’artista és la dedicada i pacient elaboració de les peces. Cada peça és realment única. Cada peça és la “PEÇA”, en majúscules. Hi ha pocs artistes que treballin la ceràmica d’una forma tan singular. La seva és una tècnica d’arrel primitiva, aparentment senzilla, però alhora complexa i de llenguatge plenament contemporani. Tècnica que aprengué a Uruguai durant el 1979-1980 de la mà del seu oncle Josep Collell, pintor i ceramista format en el taller del pintor Torres-García, que al seu torn fundà posteriorment una escola a Montevideo. És en aquest entorn on Carme Collell apren i inicia la seva personal incursió en el món de la ceràmica.

L’artista treballa pausadament. En el seu taller de Vic, i com si d’una modista es tractés, se serveix de “patrons” de cartró, dissenyats i tallats prèviament, per construir les peces. D’aquí sorgeix l’essència de la seva obra, de clares connotacions constructivistes, i el seu volgut joc d’ambigüitats entre conceptes afins com arquitectura, escultura i pintura. L’artista entén la peça ceràmica com una construcció-contenedor que amaga quelcom suggeridor a dins, com un joc de relacions existents entre forma-superfície, bidimensionalitat-tridimensionalitat, corva-pla. Aquest joc no fa altra cosa que aguditzar en l’espectador l’eterna dualitat que sovint desperta l’objecte ceràmic: davant de les peces de Carme Collell, la sutil línia divisòria entre objecte i escultura no sembla sinó

desconcertar encara més. No en va, les seves peces no són excessivament monumentals, l'artista vol mantenir en tot moment l'impuls inebitable que provoca l'objecte ceràmic: la tensió existent entre la simple delectació del sentit visual, en allò suggerit, i el desig d'ultrapassar-lo per acariciar, sostenir i resseguir el contorn delicat de les peces. I es que l'obra de Carme Collell sembla existir per delectar el sentits visuals i tàctils. Jugar amb l'espai li permet treballar la superfície de la peça com un suport pictòric: les parets planes d'aquestes són com la tela del pintor. I el resultat final recorda una aquarel·la. El símil pictòric de les seves peces l'aconseguix amb engalbes diluïdes: les peces, seques i sense fornejar, són pintades amb engalbes d'elaboració pròpia, tractant la superfície d'aquestes com si fos la paret d'un fresc. L'artista intenta deixar només una petita esclatxa a la improvisació: els colors amb els que cobreix cada peça són realment els que podrem contemplar un cop hagi sortit del forn, sense sorpreses. Una vegada greixada la peça i pacientment brunyida, s'enforna en monococció a 1080°. Aquesta primitiva alhora que complexa tècnica revesteix les peces de l'artista amb una "pell" d'aspecte sedós i satinat que intensifica la seva calidesa visual amb la paleta cromàtica que utilitza: terres, blaus intensos, tocs de blanc, negre i grocs lluminosos. El resultat final de cada peça sorpren: *Nocturn*, *Arran de blau*, *Naufregi blau*, les *Roses cúbiques...* formes totes rigurosament treballades, de suaus contorns, angles perfectes, objectes evocadors i suggerents. Una celebració pels sentits. La poesia feta fang.